

Meddelelse Nr. 4

fra Bestyrelsen for Foreningen

Pierre Dornonville de la Cour's Slægt.

Nr. 4.

1922.

Slægtforeningens ordinære Generalforsamling afholdtes den 25. Juni paa Constantia ved Charlottenlund. Følgende Medlemmer af Slægten var tilstede: Propr. Joh. I. C., Frk. Christiane I. C., Foreningens Kasserer Oberstløjtnant L. U. D. I. C., Fru L. D. d. I. C., Frk. I. D. d. I. C., Foreningens Formand Oberst V. D. d. I. C., Fru E. Kruse, Direktør H. D. d. I. C., Fru A. D. d. I. C., Frk. A. D. d. I. C., Fru Agathe I. C., Fru E. Overgaard, Foreningens Sekretær Docent D. I. C., Fru A. I. C., Frk. Jenny I. C., Medlem af Foreningens Bestyrelse Propr. P. H. D. d. I. C. og Fru H. D. d. I. C.

Generalforsamlingen paabegyndtes Kl. 10^{1/2}. Formanden bød Velkommen og aflagde Beretning om Foreningsaaret. Der har været afholdt 2 Bestyrelsesmøder (den 19. Dec. 1921 og 15. Maj 1922). Bestyrelsen har modtaget et Andragende om Understøttelse fra Enkefru Bettina D. d. I. C. og bevilget hendes Datter Vera, der havde halv Friplads i Frøken N. Zahles Skole, den resterende halve Plads i Skoleaaret 1921—22. Formanden mindede om følgende Dødsfald indenfor Slægten:

Fhv. Premierløjtnant af Rytteriet, Veteran fra 1864, senere Redaktør af Norges Sjøfartstidende Charles Dornonville de la Cour, R. af D. og Dbm., døde 83 Aar gammel den 10. Juli 1921 paa St. Hans Hospital ved Roskilde.

Fornævntes Enke Elisabeth Sophie Alfrida (kaldet Betty), født Nyegaard, døde 77 Aar gammel den 28. September 1921.

Fhv. Forstander for Friskolen i Skibelund Knud Hansen Pedersen, døde 79 Aar gammel den 19. April 1922.

Følgende Giftermaal har fundet Sted:

Enkefru Laura Dinesen med Kunstmaler P. Hougaard,

Frk. Aase D. d. l. C. med Læge E. Trausted,
Frk. Charlotte D. d. l. C. med Tømmerhandler P. Fog-Petersen,
Forpagter Holger D. d. l. C. med Frk. Gudrun Hebo.

Kassereren fremlagde det reviderede Regnskab, hvoraf et Ud-
drag som sædvanlig findes nedenfor.

Til Medlemmer af Bestyrelsen genvalgtes Oberst V. Dornonville
de la Cour, Proprietær P. H. Dornonville de la Cour og Fru Lands-
dommer Juliane Andersen.

Til Suppleant genvalgtes Isenkræmmer Janus Dornonville de la
Cour (ifølge de nedenfor nævnte nye Love skal der ordinært kun
vælges 1 Suppleant hvert Aar).

Til Revisor genvalgtes Landsdommer Albert Dornonville de
la Cour.

De paa Foreningens ordinære Generalforsamling den 12. Juni
1921 med over $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer ved første Behandling
vedtagne Lovændringer vedtoges og har dermed Gyldighed.

Da der i Foreningens Love i de senere Aar er foretaget mange
og betydelige Ændringer, har Bestyrelsen ladet de nu gældende
Love trykke og fremsender hermed et Eksempplar. Af det nye skal
man særlig gøre opmærksom paa Ændringerne i § 4 og den gan-
ske nye § 5; hvis Fremkomst er Udtrykket for et Haab om, at
der i Tidernes Løb indenfor Slægten af og til maa findes nogle,
der paa en eller anden af ham eller hende selv valgt Maade eller
i en vis Retning vil støtte Slægten. Det forekommer Bestyrelsen
at maatte være en ret nærliggende Tanke, at saavel de, der ingen
direkte Efterkommere har, som de, der er saa heldigt stillede, at
de kan efterlade sig mere, end deres egne Børn behøver, vil være
tilbøjelige til at benytte den nye § 5 til Gavn for Slægten. Vor
Slægt har jo ikke hidtil brilleret, fordi den bestod af Krøsus'er,
men enhver af os ved hvad Betydning, det har haft, at der Gang
paa Gang har været nogle, der baade har kunnet og villet række
Haanden til Hjælp eller til Glæde for andre eller til et Formaal
indenfor Slægten. Naar Slægtsforeningen i sine Love har optaget
§ 5, saa skal selve dette ikke forstaas som en Anmodning fra For-
eningen om at blive gjort til Arving eller om at faa et Legat, som
tilkommer eller er tiltænkt andre. Det er derimod et Tilbud om
at ville hjælpe disse andre ved at paatage sig at forvalte Gaven,
en Hjælp som i mange Tilfælde kan være ønskelig f. Eks., saa-
fremt et Medlem af Slægten agter at efterlade en udenfor denne
staaende Person, der i Livet har staaet vedkommende særlig nær,

en aarlig Rentenydelse eller et Legat, men iøvrigt ikke har nogen
Trang eller Lyst til, at Arven ad Aare ved Legatnyderens Død
skal tilfalde den paagældendes Slægt, der staaer Legatstifteren fjærnt
eller eventuelt er ham ganske ubekendt. Legatet vil i saa Tilfælde
kunne blive forvaltet af Slægtsforeningen og administreres saaledes,
at Midlerne efter at have opfyldt sin Hensigt overfor den dertil
udsete vil vende tilbage til den Slægt, hvorfra de stammer.

Men selv om Slægtsforeningen som ovenfor nævnt ikke ønsker
at tage noget fra nogen, saa vil Bestyrelsen dog gerne benytte
Lejligheden til at udtale, at vi nærer den Opfattelse, at rigelige
Midler i hvert Fald indenfor Grænser, der endnu langt fra er
naaet, og som opspares eller anvendes paa en fornuftig Maade, vil
være et stort Gode ikke særlig for Slægtsforeningen, men for Slæg-
ten. Ingen kan vide, hvad Fremtiden vil bringe, og i vor store
Slægt kan der i Aarenes Løb let forekomme Tilfælde, hvor ikke
blot den enkeltes men ogsaa Slægtens Bistand paakaldes ikke blot
til Raad men ogsaa til Daad.

Paa Generalforsamlingen drøftedes endvidere Spørgsmaalet om
Afholdelsen af et nyt Slægtmøde. Der var almindelig Stemning
for, at et saadant Møde holdtes i 1925, d. v. s. 5 Aar efter det
sidste, og at det nye Møde atter holdes paa Nyborg Strand, hvor
Forholdene synes særlig egnede til fornøjeligt Samvær udenfor de
egentlige Mødetimer eller Festmaaltider. Den eneste Indvending,
der fremførtes mod Stedet, var, at de unge, som maatte føle Trang
dertil, ikke der vilde kunne udtrykke deres Slægtglæde i en
Svingom, da dette er imod Etablisementets Principper.

Som paa de fleste andre Generalforsamlinger og Møder i For-
eningen blev Spørgsmaalet om, hvem der kan være Medlemmer
af Foreningen, ogsaa denne Gang bragt paa Bane, og det beslut-
tedes — i Modsætning til tidligere, hvor Diskussionen altid er endt
med, at man intet yderligere foretog sig — at Spørgsmaalet skulde
forelægges Slægten i nærværende Meddelelse.

Til Brug herved har Fru Ellen Overgaard, der er Talsmand for
en Udvidelse af Foreningens Rammer, sendt følgende:

»Ved Generalforsamlingen i P. D. d. l. C. Slægten den 25. Juni
1922 paa »Constantia« blev under Dagsordenens Punkt 7 — Even-
tuelt — Spørgsmaalet atter rejst: Medlemsret i Foreningen for
Mænd, gifte med la Courer.

Jeg ved, at to bestemte Opfattelser om dette Spørgsmaal gør sig
gældende indenfor Slægten, — hvilket ogsaa kom tydeligt frem ved

Mødet. Det er imidlertid et Spørgsmaal der stadig *vil* blive draget frem, og et Spørgsmaal der atter *maa* bringes frem.

Jeg forstaaer ikke Modstanden i denne Sag. Jeg tror, at Foreningen vilde vinde i Styrke og Medlemsantal, hvis Rammen blev udvidet, og det vilde kun betyde forøget Interesse for og Gavn og Glæde af Slægtforeningen.

Jeg kunde eventuelt tænke mig ved næste Aars Generalforsamling at stille et Forslag til Lovændring gaaende ud paa følgende:

1) Mænd gifte med la Courer skal kunne blive Medlemmer af Slægtforeningen.

2) Kvindelige la Courer og deres Mænd skal ikke have Ret til at vælges ind i Bestyrelsen af Slægtforeningen.

I Hjemmene er det, at Slægtfølelsen kan og bør næres og styrkes.

Skal vore Mænd føle sig glade ved Samværet i Slægtforeningen med la Courerne, maa de indenfor Foreningen sidestilles deres Koner. Og vi Koner give til Gengæld gerne Afkald paa fuldt at sidestilles med dem af Slægten, der bærer Navnet la Cour.

For yderligere at styrke Samhørigheden og forøge Hyggen og Glæden ved den aarlige Generalforsamling vil jeg foreslaa, at vore Børn faar Lov at deltage i Samværet efter Generalforsamlingen. — Denne burde holdes om Aftenen paa en Hverdag og paa et centralt beliggende Sted. Dette vilde sikkert øge Deltagelsen og forhøje Festen.

Ellen Overgaard,
f. la Cour.«

Bestyrelsen har drøftet Spørgsmaalet og vedtaget herom at udtale følgende:

Vi er alle enige om, at naar vor Forening er en *Slægtforening* for Pierre Dornonville de la Cour's Slægt, *maa* der være Grænser for, hvem der kan være Medlemmer; Spørgsmaalet, vi er uenige om, er kun, *hvor* Grænserne skal være. Vi kan ikke se andet, end at Grænserne for Foreningen bør være sammenfaldende med Grænserne for *Slægten* og paa en enkelt Undtagelse nær (nemlig Medlemsretten for kvindelige la Courer, der er gifte med en Mand udenfor Slægten), som lader sig retfærdiggøre med »Blodets Baand«, er Grænserne nu draget efter de samme Regler, som vist i alle Samfund og blandt alle Folkeslag sætter Skel mellem Slægter og Nationer. Fordi en dansk Kvinde gifter sig med en Udlænding, bliver han ikke dansk, hans Børn ikke heller, hvor gerne

saa end deres danske Bedsteforældre saa det. Børnene er velkomne, Manden sikkert ogsaa, paa Besøg hos den danske Familie, men Stemmeret til Sogneraad eller Rigsdag har de ikke. Vi ønsker paa ingen Maade at bortstøde de Mænd, som la Courer har giftet sig med, tværtimod, vi vil gerne have Forbindelse med dem, vi indbyder dem til vore Slægtmøder (naturligvis kun fordi de er gift med en la Cour, som, vel at mærke, er Medlem af Slægtforeningen), og vi ser dem gerne deltage i Samværet efter vore Generalforsamlinger, ja vi vil endog med Glæde se dem vise vor Forening den Interesse, at de overværede selve Generalforsamlingen, og vi skal med Opmærksomhed og Taknemmelighed høre paa, hvad de der maatte finde Anledning til at sige os, men at de er Efterkommere efter Pierre Dornonville de la Cour, eller at de hører til hans Slægt, det kan de ikke faa os til at indrømme, lige saa lidt som Lov og Ret gør det. En dansk Kvinde, der gifter sig med en Udlænding og følger ham, overgaar derved til *hans* Nationalitet, og hendes »Rettigheder« som Dansk bliver overordentlig smaa — — endog hendes Børns »Mødersmaal« er ikke hendes eget. Vor Forening derimod anerkender hende fuldt ud som en født la Cour hele hendes Liv igennem, og hendes Børn kan vi om fornødent støtte til deres 25. Aar. Denne Imødekommen bør en Mand dog aldrig kunne tage fortrydelig op og benytte som Paaskud til et Krav om, at han ogsaa *vil* tilhøre den Slægt, hvori hans Hustru er født, ellers ser han hellere, hun betakker sig for den Opmærksomhed, der vises hende af hendes tidligere Slægtninge. Mand og Hustru har nu en Gang ikke al Ting fælles; de har i hvert Fald hele Livet igennem hver sit Barndomshjem.

Det er kommet os for Øre, at der er Tilfælde, hvor den nuværende »Udelukkelse« af »Manden« medfører, at de kvindelige la Courer, hvormed de er gift, ikke er Medlemmer af Slægtforeningen, og at det menes, at Foreningen vilde vokse, naar Lovene blev ændrede, saa »Mændene« kunde blive Medlemmer. Det er muligt — men efter vort Kendskab til Forholdene dog i høj Grad tvivlsomt, om en saadan Ændring af Lovene vilde faa nævneværdig Betydning for Medlemsantallet, og da Ændringen efter vort Skøn vil være uheldig i Retning af, at den vil udviske Grænserne for Nerven i vor Forening — nemlig Slægtsbaandet — vil vi foretrække, at Ændringen ikke foretages. Vi forstaaer heller slet ikke den større Glæde, de »fremmede Mænd« skulde have af Samværet i Slægtforeningen, naar Mændenes Sidestilling, som Fru Over-

gaard foreslaar det, opnaaedes ved, at Hustruerne gav Afkald paa den Ligestilling, de nu har.

Den stadige Tilbagevenden til Spørgsmaalet viser efter vor Mening, at det drejer sig om en Følelsessag, der sikkert bæres af de samme vemodige og fuldtud forstaaelige Følelser, som næres, naar en Datter ved sit Giftermaal flytter bort fra et godt Hjem. Hun vil da gerne af og til tilbage til sit gamle Hjem, og hun vil ligeledes gerne have sin Mand med for at ogsaa han kan faa Lod og Del i den Lykke, hun føler i sin gamle Kreds. I det foreliggende Tilfælde er det Kærligheden til hendes gamle Slægt, der gør hende til Talsmand for, at Manden ogsaa skal faa Adgang til Slægtens Møder. Vi svarer »Ja! Tag ham med! Han skal være hjertelig velkommen, hvis han vil tage til Takke med, som vi har det, og det skal glæde os at betragte ham som en god Svigersøn.«

Det foreliggende Spørgsmaal er aabenbart en Sag, hvori Hjærtet *maaske* siger eet, men Fornuften absolut et andet. Det, vi derfor har at træffe Bestemmelse om, det er, om vore Love skal skrives efter Hjærtets Røst eller efter Fornuftens Stemme. Og Valget herimellem er ikke svært. Thi her som overalt bør man ikke følge Hjærtets Røst længere end til Fornuftens Grænser, og det er disse Grænser, vore Love skal være. Det er bedre at have fornuftige Love og følge dem med et godt Hjærte end at have Love, der nok er skrevet af et godt Hjærte, men som i visse Retninger ingen fornuftige Grænser har. *Love* og *Fornuft*, det hører nu en Gang logisk sammen, medens der hverken gives Love eller Grænser for, hvor stort et Hjærte *kan* være.

Ovenstaaende Udtalelse er vedtaget af de 4 af Bestyrelsens Medlemmer samt af Suppleanten Isenkræmmer J. Dornonville de la Cour, medens Proprietær P. H. Dornonville de la Cour har ønsket at tilføje følgende:

Docent Dan la Cour fremfører i sin Meddelelse bl. a. følgende angaaende Fru Overgaards Forslag:

»Vi ønsker paa ingen Maade at bortstøde de Mænd som fødte kvindelige la Courer har giftet sig med, selv om de ikke bærer la Cournavnet; tværtimod, vi vil gerne have Forbindelse med dem. Vi indbyder dem til vore Slægtmøder (naturligvis fordi de ere gifte med en la Cour.« Jeg synes, det er uheldigt at undersøge Menneskers Kvalifikation i og udenfor Slægten, — de er vist gennemsnitlig ens. Men naar saa Docent Dan la Cour — min Broders søn — fortsætter, træffer han det rigtige efter min Mening — »vi

sér dem gerne deltage i Samværet efter Generalforsamlingen, ja, vi vil endog med Glæde se dem vise vor Forening den Interesse, at *de overværer selve Generalforsamlingen* og vi skulde med Opmærksomhed og Taknemmelighed høre paa, hvad de der maatte finde Anledning til at sige os,« — saa synes jeg at Docent Dan la Cour, netop i det ovennævnte i sit Syn paa Sagen har fremhævet den rette Stilling for fødte kvindelige la Cour og deres Mænd; thi naar saaledes de sidste sammen med de første kan overvære vore Slægtmøder og vore aarlige Generalforsamlinger, ja endog lade deres Røst høre og deltage i Drøftelsen af forskellige Anliggender, saa har det vist mindre at sige for begge Parter, om de har Stemmeret til la Courforeningens Lovforandringer, Fond og Bestyrelsesraad, hvad de, ifølge min Broderdatter Fru Overgaards ovenfor fremsatte Forslag, efter min Opfattelse vist ogsaa gerne giver Afkald paa, naar de blot maa have Lov, men ogsaa Ret til at følges med deres Mænd, ikke alene til la Courforeningens Slægtmøder, men ogsaa til de aarlige Generalforsamlinger og tillige bagefter disse — sammen med deres Børn — have Lov og Ret at deltage i den selskabelige Sammenkomst i et fornøjeligt Samvær.

Mand og Hustru kan ikke skilles og bør have samme Ret, som Docent Dan la Cour træffende oplyser om, de har det i national Henseende, — *der* kan jo hverken Manden eller hans Hustru stemme til Sogneraad eller Rigsdag i Hustruens Land, dersom hendes Mand ikke i dette Land har søgt og faaet Indfødsret og Borgerret der, thi saaledes kan de jo erhverve disse Goder. Men selv om de har Borgerret i et andet Land og ikke har faaet det her — enten fordi de ikke bryder sig om det eller det ikke er lykkedes for dem — saa mener jeg, at vi hører om saa mange udmærkede Udlændinge næsten daglig komme her til Landet i alle mulige avort Lands Forsamlinger og hæver deres Røst til gode Foranstaltninger.

Om noget lignende blev Resultatet med de gode Mænd, der har giftet sig med la Courslægtens Døtre med Interesse og Velvillie vil komme til la Courforeningens aarlige Generalforsamlinger, synes jeg vi kun kan høste Fordel deraf og glæde os derved.

Med disse Ord vil jeg anbefale Fru Overgaards Forslag.

P. H. la Cour.

Som ovenfor nævnt, paalagde Generalforsamlingen Bestyrelsen i denne Meddelelse at forelægge det omtalte Spørgsmaal for Slæg-

tens Medlemmer. Da det vilde være særdeles heldigt, om der til den kommende Generalforsamling kan foreligge en Oversigt over, hvorledes Stemningen fordeler sig, har vi tilladt os her at vedlægge et Svarkort. Dette bedes udfyldt og tilbagesendt, uanset om man for Tiden er eller agter at blive Medlem af Slægtforeningen eller ikke. Thi den klareste Ledestjerne for vore Beslutninger er utvivlsomt den Sympati, Foreningen møder i Slægten. Specielt vil det naturligvis være af Interesse at faa oplyst, i hvor høj Grad Foreningen kan vente Tilgang, hvis den faar de udvidede Rammer. Og skulde nogen ønske at belyse Spørgsmaalet efter sin egen Opfattelse af dette paa en udførligere Maade, end det kan ske paa et Brevkort, vil vi være taknemmelige for at modtage en saadan Redegørelse til Brug ved Sagens videre Behandling.

Langt lettere end i Spørgsmaalet om Udvidelse af Foreningens Rammer bliver vi enige angaaende Fru Overgaards Forslag om, at Børnene faar Lov til at deltage i Samværet efter Generalforsamlingerne. En saadan Tilladelse nærer vi ingen som helst Betænkelighed ved at give og ønsker kun, at man vilde benytte sig deraf.

Vi har hvert Aar drøftet Stedet og Tiden for Generalforsamlingen; vi er tilbøjelige til at tro, at Deltagelsen i Generalforsamlingen næppe kan forøges ved at vælge »et mere centralt« Sted end København (hvor?). At holde Mødet en Hverdagften har vi hidtil ikke anset for hensigtsmæssigt, men faar vi fra nogle Medlemmers Side Tilsagn om, at de i saa Tilfælde vil komme, er vi villige til at gøre Forsøget, selv om vi ved, at Aftenmøder vil kunne udelukke andre fra at deltage.

V. Dornonville de la Cour.

D. la Cour.

OVERSIGT

over FORENINGENS AARSREGNSKAB i 1921.

	Kr.	Ø.	Kr.	Ø.
Formue pr. ³¹ / ₁₂ 1920			7341	02
<i>Indtægter i 1921:</i>				
Medlemsbidrag	1102	00		
Renter	452	94		
Ialt Indtægter			1554	94
Sum			8895	96
<i>Udgifter i 1921:</i>				
Understøttelser	67	50		
Omkostninger ved Køb af 4500 Kr. 3% Danske Statsobligationer 1894	19	87		
Papir, Porto o. l.	29	89		
Ialt Udgifter			117	70
Formue pr. ³¹ / ₁₂ 1921			8778	70
<i>Formuen pr. ³¹/₁₂ 1921 bestaar af 5300 Kr. 4½% Jydske Landejendomsbesidderes Kreditforenings Obligationer, 6. Serie, Indkøbskurs 92¾</i>				
			4915	75
<i>4500 Kr. 3% Danske Statsobligationer 1894 til Indkøbskurs 49¾</i>				
			2238	75
<i>Kontanter og Bankbog</i>				
			1624	20
Ialt			8778	70

L. U. Dornonville de la Cour.